

„Ya gaza, ya džedid!“ — zavrisknila je množica, čudovito radostno je vrela naprej, svetega derviša besede so jih klicale na sveti boj sè zavrženim odpadnikom, a poleg bogatega plena, katerega so se nadejali, da jih čaka v serajlu, vabilo jih je rajsko plačilo.

Hoj, kaka divja radost jim gorí iz očí, kak blaznišk „fanatizem“ lomi njih ude, razganja jim prsi, da kričé: „Ubijte sultana, tega odpadnika, sesujte mu serajlovo zidovje na glavo! tolcite, bijte, ubijte!“

A ne kričí več le razposajena vojaška sodrga, temuč tudi Brusa, nje ljud, ki je doslé vdan bil svojemu sultanu; saj je vendar nemogoče to, da bi se človek ne vdeležil svetega boja, da bi ne dobil zaslug pred obličjem boga Allaha; sultana je zavrzel derviš Abdallah, o njegovi svetosti ne dvomi ni živa duša, še dete nobeno ne dvomi o njej, sultan je pogubi izdan, pahnil ga je Allah izpred svojega obličja, ni več sultan; le odpadnik je še, krivoverec, gotove smrti sin.

Ali straže v serajlu niso verovale derviševi grožnji; stražniki so bili kristijanski mladenči, pa so jih sè silo poturčili in pojaničarili, „fanatiški“ so bili vdani svojim tovarišem, bojni slavi in svojim vodnikom, med katerimi je sultan bil prvi; koran in vse, kar je v zvezi z njim in z njegovimi ustanovami, — vse jim je bilo malost, vprli so se navalu vsteklih vstajnikov, prvi neredni naskok na vrata v serajl so krepko odbili.

Ali o tem naskoku prolita kri je še hujše razdražila upornike, ni se več obetalo nič drugega, nego moritva do poslednjega trenutja, naj zmore ta ali ta stranka. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Kako sv. oče Pij IX. živi.* — Papež vstane vkljub svoji veliki starosti (on šteje že 85 let) vsak dan ob 6. uri zjutraj. Njegov strežaj Zangolini pomaga mu že nekoliko mesecev, da se obleče, ker mu je to že zelo težavno. Ko je oblečen, gre sv. oče v bližnjo sobo, da se pripravi za mašo, katero vsak dan opravi ob 8. uri v kapelici tik svoje sobe. On moli tako pobožno, da mu mnogokrat solze polijejo obraz. Potem je papež še pri eni maši pričujoč, katero bere ta ali uni njegovih kaplanov. Ob 9. uri prinesó mu za zajuterk skledico juhe, čašico črne kave in kozarec Bordoškega vina. Sedaj pride kardinal Simeoni, njegov prvi minister, da se s papežem posvetuje; v torkih in petkih dohaja k njemu ministra namestnik. Potem bere sv. oče prejeta pisma in sprejema posebne avdijencije v spalnici, gospodje pridejo k tem avdijencijam zmirom v črnem fraku z belim ovratnikom brez rokovic. Prince in princesinje sprejema papež v posebni svoji knjižnici. To mu je najteže. Dandanes ne pruža več noge za poljub, samo roko si dá poljubiti. Kedar je kdo dovršil avdijencijo, zazvoní papež, dotična osoba odide in druga pride. Gospodje in gospé sprejemajo se v raznih dvorinah. Ob poli ene ure daje napol službene avdijencije in sprejema deputacije. Zdaj se gré papež malo sprehajati v ložah Rafaelovih ali na vrt, ker so okoli njega nekateri kardinali in drugi odličniki. Ob pol dveh se vrne papež sè svojim major-domom Msgr. Riccijem, da bere oficiji. Ob dveh popoldne obeduje, in sicer obstaja njegov obed v juhi, pečenem mesu, zelenjadi, kotletu ali kaki drugi pečenki, v špargeljnih, kedar so, za pomizek pa mu je sadje. Že pet let pije po naukazu svojega zdravnika samo Bordoško vino. Tajnik msgr. Conni obeduje s papežem. Poleti po obedu počiva pol ure, potem pa moli brevír. Ob poli 5. uri gre sv. oče v svojo kapelico, potem pa v lože Rafaelove. Poleti se dá na vrt nesti. Ko gre memo podobe matere Božje Lourdske, moli „češčeno Marijo“ in nekatere latinske

molitve. Pri studencu Zitelskem ustavi se pri vrbi in daje hrano sipati tičkom v velikem tičniku. Vrnivši se od sprehoda bere zopet pisma in ko je „ave Marijo“ odzvonilo, sprejema zopet do 9. ure avdijencije. Potem se sv. oče še kake četrte ure pogovarja s tistimi svojimi ljudmi, katere najraje ima, in zdaj večerja samo skledico juhe in dva pečena krompirja. Ko gre v spavnico svojo, slišijo ga večkrat še pobožne pesmi peti. Postelja sv. očeta je železna brez zagrinjal in brez preproge na tleh. V spavnici njegovi se nikoli ne kuri. —

Tako popisujejo časniki vsakdanje življenje sv. očeta. Ali je popis po vse resničen ali ne, ne vemo.

* *Kako Bulgari sprejemajo svoje odrešenike Ruse,* popisuje Angleški časnik „Daily News“ tako-le: „Marš Rusov od Sistove proti Trnovemu je bil slaven. Povsod je prihajalo prebivalstvo s svojimi duhovni na čelu Ruskim četam naproti, prinašalo kruha in solí, dekleta in žene pa so dajale vojakom vencev in cvetic. Pred seli so bili napravljeni slavoloki s smrečja. V Zadavi so prihod Rusov obhajali s tem, da so s kladvi bili ob železne ploše ter tako posnemali prvo zvonjenje, ki že 400 let ne sme doneti. Menihi dveh samostanov so šli Rusom naproti z zastavami, križi, podobami svetnikov in evangeljskimi knjigami in so se med tem, ko so čete memo marširale, nastavili ob cesti. Iz klet teh samostanov so stare zvonove, ki so stoletja tam že zakopani ležali, zdaj izkopali, da jih zopet zlečejo na zvonike. V Trnovem je velikega kneza Nikolaja vsa Bulgarska duhovščina sprejela v svitli cerkveni obleki in peljala ga v cerkev, kjer je bilo potem slovesno božje opravilo in so knezu adres, vencev in cvetic podali.“

Zaseženo!